

NERİMAN YILMAZ

Muhsin Adil Binal Mesleki
ve Teknik Anadolu Lisesi

Liseler Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

ÖLÜM DAVETİYESİ

Canım acıyordu ama bunu kimseye belli etmiyordum. Günlerdir sadece gülümsüyordum. Her şeyi elbette ki biliyordu herkes, çevremdeki herkes ama unutmuşlardı, benim isteğim üzerine susmuşlardı işte. Ailemin ilk çocuğu olarak her zaman güçlü göründüm çünkü benden sonra üç kardeşim daha vardı ve hepsi en az benim kadar duygusaldı. Sıradan ailelendik biz de; babamın memur maaşı, annemin kendince gelirleri ve dört çocuk... Ben on yedi yaşındayım ah şu on sekizi bir görsem de özgürlüğüme kavuşsam diye söylenen kızlardandım. Ta ki o güne kadar ömrümün süresini öğrenene kadar.

Günlerden pazartesiydi, birçok kişinin pazartesi sendromu olarak adlandırdığı ama benim sevdiğim bir gündü. Okuldaydık, güneş tepemizdeydi ve voleybol oynuyorduk. Her şey çok güzeldi, sınavlar da bitmişti, rahatlamıştık ama kısa süreliğine çünkü üniversite sınavı başlı başına ayrı bir dertti elbette. Son setti, bu sayıyı alırsak oyun bizimdi. Bu son sayıda top bende olmamalıydı. Ya karşılamazsam? O anki korkum, yalnızca buydu. Korktuğum olmuştu işte, gözlerimle takip ettiğim top doğrudan bana geliyordu, küçük bir sorun vardı, tepedeki güneşle topu karıştırıyordum, gözlerimi ne kadar kıssam da işe yaramıyordu işte. Sıradan bir oyundu oysaki sadece eğleniyorduk. Kaybetsem de bir şey olmazdı aslında ama bu sayı bana bağlıydı, işin ucunda iddia falan yoktu evet ama güven vardı, bütün arkadaşlarımın hadi diyen bakışları vardı, sonrasında sevinmek, hep birlikte kutlamak vardı. İşte bunlar bir değil bin iddiaya bedeldi. Gelen topu hoş geldinle karşılayıp manşetle uğurlamıştım işte, yapmıştım bunu. Ama o anda çığlıklarla bana yaklaşan arkadaşlarımın döndüğünü fark ettim, bir gariplik vardı. Okul da dönüyordu hatta çiçekleri

açmış adını bilmediğimiz hiç meyve vermeyen o koca ağaç bile dönüyordu. Ardından gökyüzünün döndüğünü fark ettim ve bamsındaki o müthiş acıyla ağrının harmanlanmış sancısı.

Uyandıgımda hastanedeydim, iğrenerek baktığım yataktaydım. Çok uyumuştum, farkındaydım ama nedense vücudum bunu hissetmiyordu, aksine daha da yorgundu. Belki de psikolojik olarak öyle düşünüyordum, belki de acımıyordu hiçbir yerim. Ama diyemiyordum işte, itiraz edemiyordum ağrılarım, ikna edemiyordum kendimi hasta olmadığuma. Ben kardeşlerimin tabiriyle tırnağı kırılrsa ağlayan bir kızdım, nasıl dayanırdım ki onca sancıya? Zamanla alışıyor insan elbette ama sorun şu ki benim zamanım yoktu. Artık o kavram benim için geçersizdi. Çünkü hayatta kalacağım saatler adeta kum saatinden boşalır gibi akıyordu sonsuza. Bir daha geri dönmek üzere ve bilimsel olarak yaklaşık üç ayım vardı. Özgürlüğüme kavuşmadan yani on sekizime girmeden göçüp gidecektim bu dünyadan. Aslında hiç üzülmüyordum bu duruma. On yedi yıllık hayatım vardı, bunun yedi yılını çocukluk sayarsak on yıllık günahım vardı, belki de bu benim en büyük tesellimdi. Matematiği sevmezdim ama günün birinde böyle bir durum için gerekeceğini de düşünmezdim doğrusu.

Hastaneden ayrıldıktan sonra hiçbir şey yokmuş gibi hayata devam edeceğimi sandım, evet zaman akıyordu ama ben bunu bilmiyormuş gibi davranacaktım. Ailemden de bunu istemiştim. Tabi ki bazı şeyler değişmişti, bana karşı çok hassastı bu durumdan haberdar olanlar, her gün eve bir sürü misafir geliyordu. Annemleri ne kadar tembihlesem de tüm akrabalara yayılmıştı bu haber. Bir de bir şey bilmiyormuş gibi davranmaları yok mu canımı çok sıkıyordu. Onlara da hak veriyordum, ben de seviyordum hepsini ama bu durum başkaydı. Benim gün içindeki kakhahalarım, yerimde durmayışım “Bu kız hiç ölecek gibi değil” dedirtiyordu onlara. Annemse gözyaşlarıyla sessizce yanıtlıyordu bu sözleri. Ben gecelere kadar üniversite sınavına çalışmaya devam ediyor, gündüzleri okuluma gidiyor, arkadaşlarımla geziyordum. Yüzümden tebessüm eksilmiyordu hiç. Ama

karanlık çökünce tek sığınağım olan yatağında tüm gerçeklerle yüz yüze gelince tutamıyordum işte gözyaşlarımı, kendimle savaşıyordum, karşı koyamıyordum o tuzlu damlalara. Hele geceler boyunca annemle babamın konuşmalarını, annemin hıçkırıklarını, babamın titreyen sesini duydukça dayanılmaz bir acı çekiyordum. Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra gidip gizlice seviyordum hepsini. Teker teker öpüyordum, kokluyordum saçlarını. Kokularını ciğerimin derinliklerine kadar çekiyor, bırakmamak için büyük mücadeleler veriyordum. Ama olmuyordu işte, içimde kalmıyordu hiçbirisi. Kardeşlerimin hiçbir şeyden haberi yoktu, her gün bir tanesiyle uyuyordum. Annem uyumamı istemiyordu, uyanamamamdan öyle çok korkuyordu ki başımda bekliyordu, biliyordum.

Okulda ise her zamankinden daha fazla ders çalışıyordum oysa sınava girip giremeyeceğim bile belli değildi benim. En yakın arkadaşım vardı. Elçin, Onun da haberi yoktu bana: ‘ sen kesin kazanırsın’ diyordu. Bakalım sınava girebilecek miyim?, diye yanıtlıyordum içimden. Aslında onun da hakkı vardı bilmeye ama ona bunu yapamazdım hele şu sınav arifesinde, boş vermeliydim, belki sonra söylerdim. Günler geçip gidiyordu. Arkadaşlarım sınavın yaklaşması gibi basit şeylerden korkarken, ben ölümün kokusundan korkuyordum. Ne kadar üzülmediğimi söylesem de etrafa neşe saçsam da içim acıyordu. Hele ailemi gördükçe genzime ince ama keskin bir sızı baskı yapıyordu. Gü-lümsemsem de geçmiyordu ki, göz kapaklarım da direnemiyordu tuzlu damlaların çıkmak için çırpınışlarına.

Son üç ayım vardı ya hani, bir ayı çoktan geçmişti. Bana çok kısa gelmişti bu süre, haliyle sınav da gelip çatmıştı. Cuma gününden güzel dileklerimizizi paylaşmıştık arkadaşlarla. Sınav sabahı herkes gibi hissetmeye çalışmıştım ve öyle de olmuştu. Sınav heyecanla girip çıkmıştım. Hiçbir olumsuzluk olmamıştı ve sınavım çok güzel geçmişti. Bu beni nedensizce mutlu etmişti, belki de emeğimin karşılığıydı bu mutluluk ya da ailemi mutlu etme isteği, bilemiyordum. O hafta okulda herkesin sınavının güzel geçtiğini öğrenmişim. Artık uğraşacak bir şeyim kalma-

mıştı. Kafam meşgul olmayınca ağrılarımı daha çok hissetmeye başlamıştım ya da zaman daralıyordu ben ona yoruyordum. Bu bahaneyle kitap okumaya başladım. Durumumu özetleyen kitaplardı bunlar; çünkü acımı hafifletecek bir şeye ihtiyacım vardı. Kitapta ölümü yakın olan ve bunu bilen insanların geriye kalıcı izler bırakmak isteyeceklerinden söz ediyordu. Haklıydı, insan bu dünyadan göçüp gitse de kalıcı olmak ister; en azından ismiyle... Bütün gece bunu düşündüm, zaman daralıyordu ama benim kalıcı olmam gerekiyordu. Öyle bir şey yapmalıydım ki benim yaşadıklarımı yaşayacak olanlar veya yaşayanlar bu zamanları hayata küserek, isyan ederek, çevresindekileri üzerek geçirmemeliydi, hayata sıkı sıkıya sarılmalıydı. Son nefesine kadar hakkıyla vermeliydi bu dünyadaki sınavını.

Hiç uyumadan geçirdiğim gecenin sabahında boşa düşünmediğimi kanıtlayan fikirlerim vardı. Ve bunlardan bana en güzel geleni, hiç yapılmadığına inandığım bir şeyi yapacaktım. O günüm bunu araştırmayla geçti. Ertesi sabah erkenden kalktım. Günlerden pazardı. Güzelce giyindim, boy aynamda kendimi süzzerken yakında eriyip gidecek olan yüzüme dokundum. Aylar sonra ilk kez kendime dikkat ediyordum oysa o güne kadar gün içerisinde defalarca bakardım o aynaya. Makyajımı akitmadan çıkabildim evden, tabi; üniversite için biriktirdiğim paranın bir kısmını da alarak. Adres belliydi ve kararım kesindi, matbaaya gidecektim. Pazar olmasına rağmen açık matbaa bulmak zor olmadı, tabi matbaaya düğün davetiyesi için gelecek olan çiftleri unutmuştum. Sıra sıra dizilmiş olan matbaalardan en küçük olanı gözüme kestirdim ve içeri girdim çok şirin bir bayan karşıladı beni:

- Buyurun nasıl yardımcı olabilirim?
- Davetiye bastıracaktım.
- Evlilik için küçük değil misiniz? dedi gülerek.
- Düğün davetiyesi bastırmayacağım.
- Aa pardon yanlış anladım. Peki, ne davetiyesi bastıracaksınız doğum günü mü?
- Hayır! Ölüm günü.

– Tabi, hemen seçelim, deyip duraksayan şirin bayan renkli gözlerini gözlerime dikince durumu açıklamak zorunda kaldım ve işim bitince bir tane de ona bırakarak oradan ayrıldım.

Ertesi sabah okula gittim. Elçin çantamın neden o kadar ağır olduğunu sorunca içindekileri ona göstereceğimi söyledim. Şansa ilk ders boşmuş ve ben de bu fırsatı değerlendirerek ayağa kalktım ve sınıfa duyuru yapacağımı söyledim. Böyle duyurular yapan birisi olmadığımından tüm gözler bende idi. Çantadaki davetiyeleri dağıttım ve konuşmamdan sonra açmalarını söyledim.

Sözlerim şöyle oldu:

“Öncelikle hepimizi çok seviyorum ve her şey için ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Sınavlarınız da çok güzel geçti bunun için de ayrı bir mutluluk duyuyorum. Size söylememenin suçluluğunu taşıdığım bir şey var ki o da elinizdeki zarflarda gizli. Sadece zarfı dikkate almanızı rica ediyorum.” Elçin zarfı açmıştı ve sesli bir şekilde okumaya başladı.

Sevgili Ailem, Arkadaşım, Dostum, Akrabam.

Sizi kaçınılmaz ama erken olduğunu düşüneceğin ölüm gününe bekliyorum.

NOT: Gözyaşı yasak yalnızca gülümseyecekseniz gelin lütfen. Dualarınızda olmak dileğiyle... BAŞAK YILMAZ

Bugün;

Doğum gününe bir hafta kaldı, doktorların tahmin ettiğinden çok yaşıyordum: on beş gün falan fazla. Ama hissediyordum ölüm meleği çok yakınımdaydı. Artık kardeşlerim de durumdan haberdar: “Abla gitmesen olmaz mı?” deyişleri kulağımda. Gözlerim kapanıyor, gözlerimin kapanmasına engel olamıyorum. Çevremdeki insanlar gözlerimin sürekli uyuduğum için kapandığını zannediyorlar; ama öyle değil biliyorum. Bu kez uyumamak elimde değil son kez gülümsüyorum anneme zor da olsa: “Bir hafta erken doğsaydım keşke.” diyebiliyorum.

NOT: “Şahadetinden sonra sonsuz uykusuna daldı.”